

лиза . . . Опредѣлятъ го, наистина, съ думата : «магнетизмъ.»
 Приемамы магнетизма, но нека ни го истълкуватъ. Кой го
 разумѣва ? Ный мыслимы, че за да намѣримъ началната му
 причина, потрѣбало бы да са подигнемъ доро до Бога.

Въ епохата на тѣзи исторія думата магнетизмъ не съ-
 ществуваше. Полесно имъ бѣше да наричатъ *маиѧ* свѣчко
 което неподпадаше непосредствено на външнитѣ чувства.
 Великитѣ умове на него време бѣхъ повече спиритуалист-
 ты отъ колкото съвременнитѣ намъ. Но малко нѣщо го пре-
 калявахъ, защото не само вървахъ въ благодѣтелныя и
 вѣчныя духъ, но припознавахъ и влиніето на злоторныя
 духъ върху челоуѣка. Между туй, този предразсѣдкъ
 много помогна славолюбіето и на политиката на инквизито-
 рытѣ, които са бояхъ сичкитѣ онѣзи, на които науката и
 челоуѣколюбіето можаше да просвѣти духа на народа.

Съчувствіето на Долора къмъ Жозе бѣше усладително
 и утѣшително. Жозе изгубваше при нея иноческата стро-
 гость и серіозность; а Долора приудителното предпазва-
 нье, която вдѣхва на една дѣвица мѣжъ съ калугерскы
 дрехы.

— Добрый ми Жозе, думаше му дѣщерята на управни-
 теля като го гледаше умысленъ и невеселъ, осѣщамъ скърбъ
 когато говоришь за себе си. Този предметъ е жалостенъ,
 и никога са не повръщашъ на него безъ да паднешъ въ ме-
 ланхолія.

— Измамены сте, Долоро; не ми е жално, нито скърбъ.
 Не ти ли казахъ че пѣтьтъ на живота ми е отдавно пред-
 начертанъ. Подлежъ на неумолимо предопредѣленіе. За как-
 во нѣщо прочее быхъ ималъ да са безпокоѣжъ ?

— Жозе, ужасавашъ ма; тѣзи мысли не сѣ христіянскы.

— Да не говоримъ за мене, отговори младыйтъ домини-
 канецъ, нека помислимъ за тебе, Долоро, само за тебе.
 Таквази е волята Божія, азъ съмъ оръдіето което той ще